

[Indenrigsministeren]

hvilket forslagsstillerne selv er inde på i bemærkningerne til forslaget.

Imidlertid blev uddannelsen i 1977 ændret ved, at sundhedsstyrelsen udsendte retningslinjer for uddannelsen af plejere, og derefter kom uddannelsen til at bestå af en 1-årig sygehjælperuddannelse og en 8 måneders overbygning på denne inden for det psykiatriske område, og det betød, at uddannelsen imødekom de væsentligste principper fra betænkningen, som dels var at forbedre plejegruppens kvalifikationer på det somatiske område, dels at virke for, at plejerne i tråd med udviklingen i behandlingen af psykiatiske patienter aktivt og selvstændigt kunne deltage i denne behandling. Uddannelsen gives nu på 10 skoler; der er 4 på Sjælland, 1 på Fyn og 5 i Jylland.

Så er der spørgsmålet om efteruddannelse af de ældre plejere, der har gennemgået den hidtidige uddannelse og modtaget bevis for bestået prøve i pleje af sindslidende. Der er der i sundhedsstyrelsens retningslinjer fra 1977 for uddannelsen tillige anført regler for, at disse gennem en efteruddannelse på 120 timers teoriundervisning kan kvalificere sig til at bestride de opgaver, der fremtidig hører til plejernes normale arbejdsområde.

Sundhedsstyrelsen har henstillet, at efteruddannelsen etableres for beskæftigede plejere og gennemføres over en 5-årig periode, og indenrigsministeriet har senest fået oplyst, at efteruddannelsen mange steder er iværksat og nogle steder endog afsluttet.

Som forslagsstillerne også selv giver udtryk for, er det det almindelige indtryk, at plejere med den nye uddannelse og den større uddannelse fungerer bedre i forhold til patienterne end mange af de ældre plejere, og da sundhedsstyrelsen desuden finder, at indholdet af den nye uddannelse giver plejerne tilstrækkelige kvalifikationer til de opgaver, der skal varetages, finder jeg ikke, at der er grundlag for på nuværende tidspunkt at indføre den 2½-årige plejeruddannelse, som blev udformet i betænkningen fra 1969.

Forslagsstillerne mener også, at sygeplejerskeuddannelsen bør ændres, idet denne uddannelse heller ikke anses for tilstrækkelig til opgaverne inden for psykiatrisk sygehusvæsen.

Til dette forslag kan jeg sige, at uddannelsen af sygeplejersker er blevet ændret for relativt kort tid siden, idet der i januar 1979

udsendes en ny anordning om sygeplejerskeuddannelsen. Sygeplejerskeuddannelsen kvalificerer til varetagelse af almen sundheds- og sygepleje af alle borgere, men også de psykiatriske patienter – i kraft af den bredde og dybde, der er i uddannelsens indhold og tilrettelæggelse.

Den forbedring af uddannelsen, der stilles forslag om her, er således efter min opfattelse allerede gennemført, og de første sygeplejersker efter den reviderede uddannelse er blevet færdige sidst i 1982, og den forbedrede kvalitet af uddannelsen vil naturligvis efterhånden afspejle sig på alle sundhedsvæsenets forskellige områder, også på de psykiatriske institutioner.

Til slut vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til forslaget om efteruddannelse af alle de personalegrupper, der beskæftiger sig med psykiatrisk behandling. Jeg er meget enig i, at der er behov for, at personalet kan få mulighed for at efteruddanne sig og derved hente ny inspiration i arbejdet på afdelingerne. Et system som det foreslåede, hvor forslagsstillerne går ind for en ordning, hvor hvert femte år eller et halvt år hvert tredje år bruges til efteruddannelse, studierejser, efterundersøgelser, forskning o.lign., finder jeg i den nuværende økonomiske situation derimod urealistisk, og i øvrigt er jeg ikke sikker på, at et så stramt fastlagt system som det her foreslåede vil være særlig effektivt.

Derimod tror jeg, at efteruddannelsesaktiviteter, der iværksættes kontinuerligt på grundlag af de behov, der opstår lokalt, samt under hensyn til de ansattes aktuelle kvalifikationer, er langt at foretrække fremfor et stift system.

I lighed med efteruddannelsesaktiviteter på alle andre områder er efteruddannelse heller ikke på dette område et statsligt anliggende. For personalegrupper inden for sundhedssektoren er der etableret egentlige kompetencegivende videreuddannelseskurser i statslig regie, hvorimod en vedligeholdelse og ajourføring af viden på det område, man én gang er uddannet inden for, er et anliggende for ansættelsesmyndigheden, og det vil i denne forbindelse sige amtskommuner og kommuner, og ofte arrangeres disse kurser i samarbejde mellem kommunerne og de enkelte fagorganisationer.

Som helhed mener jeg altså, at vi lige skal trække vejret, inden vi eventuelt tager fat på